

VARIAȚIA DIACRONICĂ A STRUCTURILOR SINTACTICE COMPLEXE CONSTRUITE CU JONCTIVUL CÂND ÎN LIMBA ROMÂNĂ VECHĂ

ALICE-MAGDALENA PREDĂ BODOC
Universitatea „Transilvania”, Brașov

Prezenta lucrare are un dublu scop: explicarea conceptului de *structură complexă* din punct de vedere sintactic (SSC) și demonstrarea variației diacronice și sincronice a SSC din limba română veche (LRV). Pentru atingerea acestuia, vom realiza o analiză calitativă și cantitativă a unui corpus ce însumează 43 de texte din limba română veche, acoperind trei secole de evoluție: al XVI-lea, al XVII-lea și al XVIII-lea, urmărind SSC formate cu jonctivul *când*.

1. Definirea conceptului de *structură sintactică complexă* (SSC)

Sintagma *structură complexă* (engl. „complex sentences” – Chomsky 1965) nu era folosită în sintaxa tradițională (românească), unde apărea sub denumirea de *frază/enunț dezvoltat*. În lucrarea de față voi îmbina sensul etimologic al termenului complex – „format din mai multe părți” (< fr. COMPLEXE < lat. COMPLEXUS, participiul trecut al lui COMPLECTI „a îmbrățișa, a cuprinde, a înconjura” < *com-* „cu” + *plectere* „a împleti”) – cu unul dintre sensurile denotative: „greu de analizat”. Termenul „complex” apare în lingvistică la Sweet (1891 [1960]), care îl folosește pentru a numi structura alcătuită din două sau mai multe propoziții (cf. Hacker 1999: 13), iar Halliday (1985: 192) definește *structura complexă* ca fiind construcția alcătuită dintr-o propoziție matrice (engl. *head clause*) și modificatorii propoziționali corespunzători, adică cel puțin un termen supraordonat și unul subordonat. Pivotalul acestei construcții (numită *propoziție matrice* – GBLR 2010: 29) este termenul cu rol de predicție (*centrul*), iar unitățile propoziționale dependente față de centru au fie statut de complement, fie statut de adjunct (GBLR 2010: 38).

Opțiunea personală pentru sintagma *structură sintactică complexă*, pe care o vom utiliza pe parcursul lucrării, este motivată de dorința de a ne alinia la terminologia sintaxei moderne și, în egală măsură, de intenția de a sublinia accentul pus pe relațiile dintre elementele unui enunț.

2. Adjuncții sintactici propoziționali

Noțiunea de *adjuncți sintactici* înglobează în literatura de specialitate atât propozițiile subordonate finite și non-finite adverbiale (circumstanțiale), cât și anumite subordonate

relative (Lang *et al.* 2003, Austin *et al.* 2004). Teoreticienii au acordat în ultima perioadă o atenție mai mare acestor constituenți sintactici, printre cei care au oferit studii importante numărându-se Delfitto (2000), Alexiadou (2002), Ernst (2002) și Austin *et al.* (2004).

Pentru limba română, adjuncții sunt numiți, în general, *circumstanțiale* și sunt tratați ca un ansamblu eterogen de poziții sintactice, care prezintă, în primul rând, trăsături semantice și care sunt denumite în funcție de precizarea („circumstanța”) adusă în cadrul situației comunicate (GALR II 2008: 487). Astfel, circumstanțialul temporal și cel spațial – adjuncții situativi – sunt doi constituenți sintactici ce asigură „ancorajul” spațio-temporal al proceselor comunicate, adjunctul temporal fixând procesul și participanții săi într-o anumită zonă a axei temporale sau furnizând informații referitoare la intervalul de desfășurare a situației de comunicare, iar adjunctul spațial situând procesul și participanții săi într-un cadru spațial sau precizând poziția unui element al situației comunicate în acest cadru (GALR II 2008: 487).

2.1. Adjuncții situativi din limba română veche (LRV)

2.1.1. SSC din LRV – analiza de corpus

În urma unei analize detaliate a corpusului, analiză care a avut drept scop extragerea tuturor construcțiilor care conțin conectori temporali (CT) și spațiali (CS), au rezultat următoarele date cantitative (Diagrama 1): pentru perioada 1500-1650 (LRV1), în 23 de texte totalizând 710.567 de cuvinte (1434 de pagini), am identificat 2995 de structuri sintactice complexe având conectori temporali (SSCCT) și 880 de structuri cu conectori spațiali (SSCCS), în vreme ce, în cele 23 de texte din perioada 1650-1780 (LRV2), dintr-un număr de 712.894 de cuvinte (1295 de pagini investigate), am extras 2540 de SSCCT și 1230 de SSCCS.

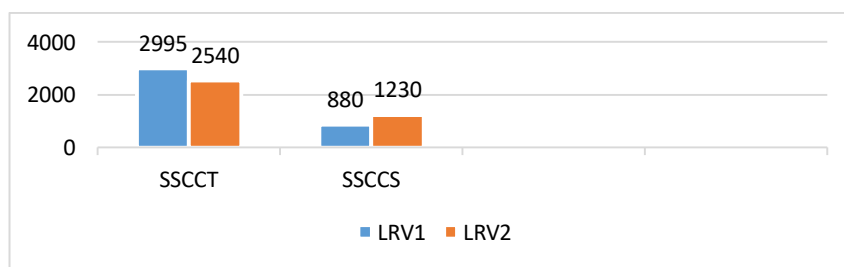

Diagrama 1. Distribuția structurilor sintactice complexe cu CT și CS în LRV

Diagrama prezentată anterior pune în evidență faptul că numărul SSCCT este considerabil mai mare în textele din ambele perioade investigate, deși se remarcă o creștere importantă a SSCCS în LRV2.

2.2.2. Configurații temporale ale propozițiilor introduse prin *când*

Dintre taxonomiile propuse contituenților propoziționali introduși prin *când* în literatura de specialitate (Geis 1970, Edgren 1971, Sandstrom 1993, Vikner 2004, Haegeman 2012), ne vom opri asupra celei propuse de Declerck (1997), pe care o vom adapta la LRV. Acesta realizează o descriere amănunțită a structurile sintactice complexe¹ construite cu

¹ Vom vedea, totuși, că autorul include în descrierea lui și propozițiile interogative, care nu se integrează în configurații complexe, ci sunt propoziții independente, autonome.

relativul *când*, structuri care prezintă localizarea temporală a unei „situații” și care sunt alcătuite dintr-o propoziție matrice (engl. „head clause”) și o propoziție-*când* (engl. „when-clause”). Bazându-se pe trăsăturile sintactice, semantice și funcționale ale propozițiilor temporale, cercetătorul descrie următoarele „configurații temporale” (engl. „temporal configurations”):

1. Propoziții-**când** folosite ca interogative directe (independente)
2. Propoziții-**când** folosite ca interogative indirecte (dependente)
3. Propoziții-**când** folosite ca relative care modifică un grup nominal temporal
4. Propoziții-**când** ca relative nonrestrictive, fără antecedent (lexicalizat)
5. Propoziții-**când** ca relative nominale libere
6. Propoziții-**când** ca circumstanțiale temporale
7. Propoziții-**când** narrative
8. Propoziții-**când** atemporale.

Toate aceste configurații sintactice descrise de Declerck au fost căutate și identificate în textele aparținând LRV, unde prezintă numeroase particularități, dovedindu-se, în felul acesta, diversitatea lor sintactică și semantică.

A. Propoziții-*când* folosite ca interogative directe (independente)

Acest tip de propoziție temporală – care nu face, în sine, obiectul cercetării noastre – este bine reprezentat în ambele perioade investigate, fiind inclus de lucrările de specialitate (Gheorghe 2016) în categoria „interogativelor parțiale”. Am introdus, pentru exemplificare, un context din primul text investigat (PH.1500–10) (1) și altul din finalul perioadei LRV2 (Bert.1774) (2), tocmai pentru a scoate în evidență faptul că nu există diferențe structurale sau semantice între cele două perioade, configurația interogativă temporală de la începutul secolului al XVI-lea păstrându-se până în zilele noastre:

- (1) **Cându** veri venri cătră menri? (PH.1500–10: 82^v)
- (2) **Când** te-ai născut și din ce loc ești? (Bert.1774: 1^v).

B. Propozițiile-*când* folosite ca interogative indirecte (dependente) în LRV sunt cele care se integrează într-o structură matrice prin intermediul conectorului *când*, devenit adverb interogativ-relativ. Propoziția matrice are în mod obligatoriu un regent *interrogandi* (3), *dicendi* (declarativ sau de incertitudine) sau de informare (4), iar poziția sintactică ocupată de subordonată poate fi aceea de obiect direct sau obiect prepozițional. În corpusul nostru am identificat destul de puține SSC cu astfel de constituenți și numai trei exemple în care regentul este un nume legat semantic de verbe dicendi: *cântec* (cu sensul de „psalm”) (5) sau *mărturie*:

- (3) *Apostolii întreabă când* va înceape a domni în Izrail între jidovi. (CC¹.1567: 37^t)
- (4) „Străjuieți, căci nu știți când Fiiul omenesc iaste să vie”. (CD.1698: 269)
- (5) *Cântecul* lu David **când** fugiia de fața lu Avesa [Lom], fiul său (CP¹.1577: 2^v).

C. Propoziții-*când* folosite ca relative care modifică un grup nominal temporal

În cazul acestei configurații, Declerck (1997) propune o subclasificare pe baza a doi „parametri”: propoziția relativă poate fi restrictivă (PRR) sau nonrestrictivă (PRN) și structura alcătuită din *antecedent*+ *propoziția-când* are valoarea semantică a unui adverb temporal (ADV) sau a unui constituent nominal (GN).

C.1. Propoziție relativă restrictivă cu valoare nominală (GN-PRR)

În ambele perioade investigate, antecedentul propoziției relative este, în general, un nominal temporal: *ceasul* (7 exemple) (6), (*d)zi(ua)* (trei exemple) :

- (6) *Ce vine ceasul și acmu iaste **când** adeveriții închinătorii închina-se-vor părintelui cu duhul și cu adevăr.* (CT.1561: 189^r).

C.2. Propoziția relativă nonrestrictivă cu valoare nominală (GN-PRN) este slab reprezentată, singurele exemple fiind identificate în textul istoric al cronicarului Grigore Ureche, în care apar, atât antecedente temporale, cum este cazul termenului arhaic *leat* („an”) (7), cât și nontemporale – *războiul* – (19 exemple) (8) :

- (7) *Vă leato 7008, [1500] martie 11, **cându** au venitu oastea leșască de iznoavă în țară să prade.* (ULM.~1725: 107/39^v)
(8) *Războiul lui Ștefan vodă **cându** s-au bătut la Podul Înaltu cu turcii, 6983 [1475].* (ULM.~1725: 91/26).

C.3. Propoziție relativă restrictivă cu valoare adverbială (ADV-PRR)

În exemplele care aparțin acestei sub-categorii, antecedentul nominal ocupă poziția sintactică a unui circumstanțial de timp, poziție în care apare, de altfel, și conectorul *când*. În prima perioadă investigată, exemplele sunt puține (în număr de 3) și au fost extrase numai din texte traduse, în timp ce, în LRV2 numărul de ocurențe crește (9 exemple), iar tipul de text nu influențează distribuția acestora. Cele mai frecvente antecedente temporale sunt nominalele *vre(a)mea* și (*d)ziua*, precedate în toate contextele de o prepoziție: *în(tru)* (9), *pre, până la*.

- (9) *Și fu întru vreamea **când** zămisliia oile luund în zgău, puse Iacov toiagile înaintea oilor în covăți, ca să zămislească eale dupe toiage.* (BB.1688: 22).

C.4. Propoziția relativă nonrestrictivă cu valoare adverbială (ADV-PRN) are numai două ocurențe în LRV1, ambele cu antecedent temporal, în vreme ce textele din LRV2 prezintă un număr mai mare de ocurențe (13), în care antecedentul (temporal sau nontemporal) este uneori precedat de un numeral ordinal (10):

- (10) *Și-ntrebând ceasul **când** s-au răpăosat, aflare prisne atunce, la al nouăle ceas, **când** era în videnie acesta părinte.* (DVS.1682–6: 47^v).

D. Propoziții-*când* ca relative nonrestrictive, fără antecedent lexicalizat

În astfel de enunțuri se consideră că antecedentul nelexicalizat (engl. *covert antecedent*) este, de fapt, momentul/timpul situației descrise de propoziția matrice (Declerck 1997: 11) (11):

- (11) *Iară ei le-astupară urechile și găvozdindu-le picioarele cu încălțământuri de her și-i aruncară în cămin înfocat, **când** și sora lui Papil, Agatonichi, feace rugă și întră cu dâșii în foc.* (DVS.1682–6: 62^r).

E. Propoziții-*când* ca relative nominale libere

În perioada investigată, relativele nominale libere construite cu jonctivul *când* ocupă următoarele poziții argumentale: **predicativ**, selectat exclusiv de verbul copulativ *a fi* (12),

obiect direct, cerut de verbe de percepție, în construcții *prezentative*, care funcționează ca *event deictic (descriind o situație)* (Zafiu 2016) (13), **obiect prepozițional** (14) sau **obiect secundar** (15):

- (12) *Prevedearea este când va omul să facă vrun lucru și va întâiu să prevază cum i va fi lucrul.* (FD.1592–604: 520^v)
- (13) *Și preveghia spre toată vremea și preste tot ceasul, să vază când să va arăta o stea ca aceea.* (PI.~1650: 195/225^v)
- (14) *Pentr-acea nu ne teamemu cându se va smenti pământul și se vor băga codrii într-rima mariei.* (PH.1500–10: 39^f)
- (15) *Învată-te, creștine, CE e crucea, câte fealiuri, și când luom crucea.* (CC¹.1567: 191^f).

F. Propoziții-*când* utilizate ca circumstanțiale temporale

Aceste tipuri de subordonate sunt interpretate de către Declerck tot ca relative libere, însă poziția pe care o ocupă în SSC nu mai este una argumentală/nominală, ci aceea de adjunct sau de circumstanțial.

F.1. Propoziții-*când* canonice apărute ca singurul adjunct temporal al SSC (16), coordonat cu un alt adjunct temporal (17), în relație de juxtapunere cu un alt adjunct temporal (18) sau în relație de apoziționare cu un alt adjunct temporal (coreferențial) (19):

- (16) *Iară [când vă postiți], nu fireți ca fățarnicii.* (Ev.1642: 113)
- (17) *Caută, nu pedepsi soțu-tău înaintea altora, [nice cându e mânios].* (FD.1592–604: 515^r)
- (18) *Întru aceștia anu, 7087 [1578], în luna lui octovrie 2, [când Constantin cu cazacii trecea Nistrul], iară Zborovschii cu oaste căzăcească au lovit Dașovu.l* (ULM.~1725: 198/124^v)
- (19) *Sorocul de treizeci de zile și de patru luni să se socotească din zioa ce au aflat vânzarea cel ce are protimisis, care zi cu jurământ să încredințeze judecata, că atunci au aflat, [adică când ș-au pornit jalba].* (Prav.1780: 132).

F.2. Propoziții-*când* adverbiale în structuri specificaționale

Propozițiile introduse prin conectorul *când* pot apărea și în structuri specificaționale (engl. *specificational structures*): scindate (engl. *clefts*), pseudo-scindate (engl. *pseudo-clefts*) sau nescindate (engl. *nonclefts*) (Declerck 1997: 25–26).

- (20) *Și fu când ei mergea cătră răsărită, aflare un pământ șes, în pământullui Siniiar și acolo lăcuiră.* (PO.1582: 40)

Structura *fu/va fi+când* este interpretată (Arvinte 2004: XLVI) drept o construcție perifrastică temporală care apare în traduceri biblice, fiind o reproducere a modelului grecesc original. În textele de la mijlocul secolului al XVII-lea, apare și reversul acestei structuri (*când fu*), alături de un alt adverb (*odată*) sau de un nominal (21). Tot structuri specificaționale, dar *non-scindate* sunt, în opinia lui Declerck, și enunțuri de sub (22):

- (21) *Când fu într-una de zile, să sculă de dimineață și aprinse casa unde era bozii carii făcea tată-său.* (PI.~1650: 117/12^v)
- (22) a. *Era sâmbătă, când făcu tină Isus și deschise ochii lui.* (CC².1581: 180/166)
b. *Când au fost iulie 9, sosit-au carte de la măriia ta în mâna noastră.* (DÎ.1593: XCIII).

F.3. Propoziții-*când* focalizante

Astfel de exemple în care subordonatele introduse prin *când* sunt aduse în prim-plan se deosebesc de temporalele canonice în sensul că exprimă accentul pe care vorbitorul îl pune pe momentul în care evaluează sau observă ceva:

- (23) a. *Era când fură acolo, împlură-se zilele să nască și nascu fiu-său dentăi și înfășă el și puse el în iasle.* (CT.1561: 115^r).

F.5. Propoziții-*când* explicative

Adverbul temporal nu specifică momentul în care are loc acțiunea descrisă de centrul propoziției matrice, ci are rolul de a explica informațiile prezentate în regentă:

- (24) *A treia oara, arată-ne cum că nebunie facem când grijim așa fără seamă, căce că cu toată grija noastră nu putem adauge să fim mai înalți decât crescutul nostru {cu} un cot.* (CC¹.1567: 59^r).

F.6. Propoziții-*când* cu o conotație adverbială nontemporală

Valoarea temporală nu se pierde complet, ci doar se estompează, se *efasează* și, în același timp, interferează cu o conotație suplimentară: condițională (25) sau cauzală (26). Conectorul *când* suferă o desemantizare parțială, urmată de o resemantizare contextuală și nu mai funcționează ca un relativizator, ci ca un relator (Gheorghe 2004: 16):

- (25) *Preotul iartă păcatele oamenilor și pre oamenii cei păcătoși îi face sfinți, când să pocăiesc și ei și nu mai fac păcate.* (CÎ.1678: 83^v)
(26) *Săracul, când nu-l cunosc, batu-l toț oamenii și, să grăiaște, nu-l ascultă nimenea.* (FD.1592–604: 506^r).

G. Propoziții-*când* narrative

Din punct de vedere semantic, aceste construcții nu indică timpul propoziției matrice sau un moment cu care timpul regentei intră în relație și nici nu răspund la întrebarea *când?*, ci au rolul de a continua acțiunea începută în regentă, conectorul fiind sinonim cu sintagma „și atunci”:

- (27) a. *Încă nu trecusă toată tabăra leșască valea, cândă au sosită Schinder pașea și acolea au ruptă turcii o bucată mare de tabără.* (CLM.1700–50: 74/188).

H. Propoziții-*când* atemporale

În aceste situații propoziția introdusă prin *când* nu mai are valoarea unei temporale, ci poate apărea cu diverse utilizări: propoziții-*când* utilizate ca relative restrictive, modificatori ai nominalului *caz*, identificat în textul juridic *Pravilniceasca condică* (1780) (28); propoziții-*când* care nu modifică un antecedent nominal lexicalizat, ci explică situația în care afirmația din propoziția matrice este adevărată, sensul conectorului fiind „în cazurile/cazul când” (29); propoziții-*când* adversative (30):

- (28) *N-au prescris desființarea embaticului în cazul când embaticarul părăsea via lui în trei ani deplini nelucrată.* (Prav.1780: 211).

- (29) *Și încă să (*nu) mănânce luni și miercurea și vinerea, po(k) (...) în zi până la moarte. Așjdere și bărbatul, când va lăsa muiarea. (PE: 3^v)*
- (30) *Cest frate-ne c(*e-a)u muritu, amu-i fătul lu Domnezeu; ce plângem, când casa lui este-n părăția domnului? (PE: 1^r).*

3. Concluzii

Analiza structurilor sintactice complexe formate cu jonctivul *când* din limba română veche ne permite să formulăm câteva concluzii. În primul rând, am realizat o prezentare a conceptului de *structură complexă* din punct de vedere sintactic, motivând importanța folosirii sintagmei la nivelul sintaxei limbii române. Apoi, analizând inventarul exhaustiv al structurilor introduse de jonctivul *când*, am demonstrat variația sincronică, dar și diacronică a constituenților temporali din textele secolelor al XVI-lea – al XVIII-lea, evidențiind, totodată, anumite diferențe impuse de tipul de text: religios sau laic, tradus sau original.

SURSE

- BB.1688 – *Biblia*, ed. *Biblia adevă Dumnezeiasca Scriptură a Vechiului și Noului Testament*, tipărită întâia oară la 1688 în timpul lui Șerban Vodă Cantacuzino, București, 1977.
- Bert.1774 – *Bertoldo*, ed. Magdalena Georgescu, București, Minerva, 1999 (*Cele mai vechi cărți populare în literatura română*, III), p. 157–239.
- CC¹.1567–1568 – Coresi, *Tâlcul Evangheliilor*, ed. V. Drimba, București, Editura Academiei Române, 1998, p. 31–187.
- CC².1581 – Coresi, *Evanghelie cu învățătură*, ed. S. Pușcariu, Al. Procopovici, București, 1914.
- CD.1698 – D. Cantemir, *Divanul*, ed. D. Cantemir, *Opere complete*, I, ed. V. Căndea, București, 1974.
- CÎ.1678 – *Cheia înțelesului*, ed. Ioannykij Haleatovskyi, *Cheia înțelesului*, ediție, indice de nume și glosar de Rodica Popescu, București, Libra, 2000.
- CLM.1700–50 – Miron Costin, *Letopisețul Țării Moldovei*, ed. P. P. Panaitescu, în M. Costin, *Opere*, București, 1958, p. 41–201.
- CP¹.1577 – Coresi, *Psaltirea slavo-română (1577) în comparație cu psaltirile coresiene din 1570 și din 1589*, ed. Stela Toma, București, Editura Academiei, 1976.
- CT.1560–1 – Coresi, *Tetraevanghel*, ed. F. Dimitrescu, București, Editura Academiei, 1963.
- DÎ – *Documente și însemnări românești din secolul al XVI-lea*, ed. Gh. Chivu, M. Georgescu, M. Ioniță, Al. Mareș, Al. Roman-Moraru, București, Editura Academiei Române, 1979.
- DVS.1682–6 – Dosoftei, *Viața și petreacerea svinților*, Iași.
- Ev.1642 – *Evanghelie învățătoare (Govora, 1642)*, ed. Alin-Mihai Gherman, București, Editura Academiei Române, 2011.
- FD.1592-1604 – *Floarea darurilor*, ed. Alexandra Roman Moraru, București, Minerva, 1996 (*Cele mai vechi cărți populare*, I), p. 119–82.
- PE – *Prefețe și epiloguri din secolul al XVI-lea*, ed. E. Buză, F. Zgraon, în I. Gheție (coord.), *Texte românești din secolul al XVI-lea*, București, Editura Academiei, p. 555–571.
- PH.1500–1510 – *Psaltirea Hurmuzaki*, ed. I. Gheție și M. Teodorescu, București, Editura Academiei Române, 2005.
- PI.~1650 – *Palia istorică*, ed. A. Roman Moraru, M. Moraru, București, Fundația Națională pentru Știință și Artă, 2001 (*Cele mai vechi cărți populare în literatura română*, IV).
- PO.1582 – *Palia de la Orăștie*, ed. V. Pamfil, București, Editura Academiei, 1968.
- Prav.1780 – *Pravilniceasca condică*, 1780, ed. A. Rădulescu, București, Editura Academiei, 1957, 36–156.
- ULM.~1725 – Grigore Ureche, *Letopisețul Țării Moldovei*, ed. P. P. Panaitescu, București, 1955, p. 57–209.

BIBLIOGRAFIE

- Alexiadou, Artemis, 2002, „The syntax of adverbs: Puzzles and results”, *GLOT international*, 6, p. 33–54.
- Arvinte, Vasile, 2004, *Normele limbii literare în Biblia de la București (1688)*, Iași, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”.
- Austin, Jennifer R., Stefan Engelberg, Gisa Rauh (eds.), 2004, *Adverbials. The Interplay between Meaning, Context, and Syntactic Structure*, Amsterdam/Philadelphia, John Benjamins.
- Chomsky, Noam, 1965, *Aspects of the theory of syntax*, Cambridge, MIT Press.
- Declerck, Renaat, 1997, *When-Clauses and Temporal Structure*, London, Routledge.
- Delfitto, Denis, 2000, „Adverbs and the syntax/semantics interface”, *Rivista di Linguistica*, 12, p. 13–52.
- Edgren, Eva, 1971, *Temporal Clauses in English*, Uppsala.
- Ernst, Thomas, 2002, *The Syntax of Adjuncts*, Cambridge, Cambridge University Press.
- GALR 2005/2008 – *Gramatica limbii române*, Valeria Guțu Romalo (coord.), București, Editura Academiei Române.
- GBLR 2010 – *Gramatica de bază a limbii române*, Gabriela Pană Dindelegan (coord.), București, Editura Univers Enciclopedic Gold.
- Geis, Michael L, 1970, *Adverbial Subordinate Clauses in English*, MIT dissertation.
- Gheorghe, Mihaela, 2004, *Propoziția relativă*, Pitești, Editura Paralela 45.
- Gheorghe, Mihaela, 2016, „Polar and wh-interrogatives. Indirect interrogatives. Exclamatory constructions”, în Gabriela Pană Dindelegan (eds.), p. 576–588.
- Hacker, Martina, 1999, *Adverbial Clauses in Scots: a semantic-syntactic study*, Berlin, Mouton de Gruyter.
- Haegeman, Liliane, 2012, *Adverbial clauses, main clause phenomena, and the composition of the left periphery*, Oxford, Oxford University Press.
- Halliday, Michael, 1985, *An introduction to functional grammar*, London, Arnold.
- Lang Ewald, Claudia Maienborn, Cathrine Fabricius-Hansen (eds.), 2003, *Modifying Adjuncts*, Berlin, Mouton de Gruyter.
- Pană Dindelegan, Gabriela (ed.), 2016, *The Syntax of Old Romanian*, Oxford, Oxford University Press.
- Sandstrom, Gorel, 1993, *When-Clauses and the Temporal Interpretation of Narrative Discourse*, Umea University Tryckeri.
- Sweet, Henry, 1891, *New English grammar: Logical and historical*, Part I: *Introduction, phonology, and accidence*, Oxford, Clarendon Press. [1960] Oxford, Oxford University Press.
- Vikner, Carl, 2004, „Scandinavian when clauses”, *Nordic Journal of Linguistics*, 27, p.133–167.
- Zafiu, Rodica, 2016, „Conditionals and Concessives”, în Gabriela Pană Dindelegan (ed.), p. 526–537.

DIACHRONIC VARIATION OF THE COMPLEX SENTENCES HEADED BY *WHEN* IN OLD ROMANIAN

(Abstract)

The aim of this paper is twofold: first, to describe the concept of *complex sentences* (CSs), and second, to analyze the diachronic variation of CSs in old Romanian, by investigating the sentences HEADED by the temporal connector *when*. Both qualitative and quantitative analyses are based on an extensive corpus (43 texts), covering three centuries of linguistic change: 16th – 18th c.